

«Γιατί; Γιατί το κάνεις αυτό; Με τι καρδιά χτίζεις τη γυναίκα σου, για να υλοποιήσεις το έργο αυτό; Πώς μπορείς να βάζεις πάνω από την ίδια μου τη ζωή τη δουλειά σου; Χτίζεις εμένα που σου έχω προσφέρει τα πάντα! Που σου έχω σταθεί τόσα χρόνια σαν βράχος και δεν σου έχει λείψει τίποτα. Πώς άντεξες να με εξαπατήσεις και να με βάλεις να κατέβω στα θεμέλια, για να ψάξω κάτι που ξέρεις ότι θα έκανα τα πάντα για να μην χαθεί; Ο γάμος μας ήταν ό,τι πολυτιμότερο είχα και εσύ τον καταστρέφεις μέσα σε λίγα λεπτά. Χαράμισα όλα τα βράδια μου για ένα "δανεικό φεγγάρι" τελικά... Δεν το περίμενα ποτέ από εσένα αυτό! Αισθάνομαι πόνο, λύπη, πίκρα, θυμό και αγανάκτηση. Μακάρι να μην σε γνώριζα ποτέ, μακάρι η ζωή μου να ξεκινούσε πάλι από το μηδέν και να ήμουν πιο προσεκτική με τις επιλογές μου. Αλλά αυτό δεν αλλάζει... Οι άνθρωποι δεν αλλάζουν... Όσες ευκαιρίες και αν τους δοθούν, εκείνοι επιμένουν στα ίδια σφάλματα. Αυτός είναι, λοιπόν, και ο δικός σου χαρακτήρας... Με την πρώτη ευκαιρία που σου δίνεται με πετάς, για να εξασφαλίσεις την προσωπική σου ευτυχία και γαλήνη. Τι έχει όμως πραγματική αξία στη ζωή τελικά; Τι είναι αυτό που την κάνει καλύτερη; Μια στιγμή επιτυχίας ή οι άνθρωποι που μας κάνουν την κάθε μέρα καλύτερη και μας χαρίζουν όμορφες στιγμές που θα θυμόμαστε για πάντα και θα καθορίσουν το ποιοι είμαστε; Τι είναι πιο σημαντικό για εσένα; Να φτιάξεις το γιοφύρι των ονείρων σου ή να περάσουμε μαζί όλες τις όμορφες αλλά και τις άσχημες στιγμές που θα

έρθουν; Ξέρω ότι αυτά τα ερωτήματα θα σε απασχολούν για πολύ καιρό ακόμα αλλά είναι πλέον αργά... Αποχαιρέτησέ με, λοιπόν, αλλά να ξέρεις ότι θα το μετανιώσεις! Στη ζωή όλα πληρώνονται, τίποτα δεν μας χαρίζεται. Αντίο, αγάπη μου, αλλά να ξέρεις ότι θα τα πούμε σύντομα»».

Τελειώνοντας τον λόγο μου, τον κοίταξα για τελευταία φορά. Ήταν πολύ διαφορετικός. Είχε κάτι στο βλέμμα του που με τρόμαζε και μου επιβεβαίωνε πως το τέλος ήταν εκεί, δίπλα μας... Το απόλυτο κενό. Αυτό αισθάνομαι, αυτό βλέπω, αυτό έχω καταλήξει να είμαι. Όταν νιώσεις ότι ο άνθρωπος με τον οποίο έχεις μοιραστεί τόσα πολλά σε απαρνείται, νιώθεις ότι όλος ο κόσμος γύρω σου καταρρέει σαν ένα κάστρο από τραπουλόχαρτα. Η ζωή δεν συμπεριφέρθηκε ποτέ και σε κανέναν δίκαια... Γιατί να το κάνει σ' εμένα; Τουλάχιστον εκεί που θα πάω θα βρω τις αδελφές μου...